

svangerskabsafbrydelse. Endelig indeholder forslaget § 9 visse regler om afholdelse af udgifterne ved svangerskabsafbrydelse, § 10 om statstilskud til oplysningsarbejde om seksualhygiejne og § 11 om kontrol med handel med svangerskabsforebyggende midler.

Spørgsmålet om gennemførelsen af de af kommissionen foreslåede sociale hjælpeforanstaltninger og tilvejebringelsen af ændringer i mødrehjælpsinstitutionernes organisation er behandlet i det af socialministeriet samtidigt fremsatte forslag til ændringer i mødrehjælpsloven.“ (Se side 431).

Af lovforslagets 13 paragraffer er de væsentligste gengivet i følgende oversigt, der også indeholder nogle af de i bemærkningerne til lovforslaget anførte kommentarer til de enkelte bestemmelser, idet særlig vægt er lagt på hovedbestemmelserne, §§ 1 og 2, om *betingelserne for svangerskabsafbrydelse*.

§ 1. En kvinde kan få sit svangerskab afbrudt i følgende tilfælde:

1) Når svangerskabets afbrydelse er nødvendig for at *afværge alvorlig fare for kvindens liv eller helbred*. Ved bedømmelsen af denne fare kommer ikke alene fysisk eller psykisk sygdom i betragtning, men der skal også på grundlag af en vurdering af samtlige omstændigheder, herunder de forhold, hvorunder kvinden må leve, *tages hensyn til tilstedeværende eller truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande*.

2) Når kvinden er blevet besvangret under sådanne omstændigheder, som omhandles i borgerlig straffelov af 15. april 1930 § 210 eller § 210, jfr. § 212, samt *når svangerskabet skyldes krænkelse af kvindens kønsfrihed* under sådanne omstændigheder, der omhandles i straffelovens §§ 216—223 eller disse paragraffer sammenholdt med § 224.

3) Når der er nærliggende fare for, at barnet på grund af *arvelige anlæg* eller på grund af *beskadigelser eller sygdom* pådraget i fosterlivet vil blive lidende af sindssygdom, åndssvaghed, andre svære mentale forstyrrelser, epilepsi eller alvorlig og uhelbredelig abnormitet eller legemlig sygdom.

4) Når kvinden på grund af *alvorlige fysiske eller psykiske defekter* må anses for mindre egnet til at tage vare på et barn.

Afbrydelse af svangerskab må i de i § 1, stk. 1, nr. 2—4, omhandlede tilfælde normalt ikke foretages efter udløbet af den 20. svangerskabsuge.